

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Følgebreve, takkebreve, anmodninger m.m.

Citation: Kierkegaard, Søren: "Følgebreve, takkebreve, anmodninger m.m.", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b241-txt-shoot-idd35eb09e-0749-4964-9937-bbb2ecc6fedede.pdf> (tilgået 28. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Deres Excellence har vistnok i sin Tid modtaget et Exemplar af den i medfølgende Pakke indlagte Bog; jeg skal da ikke vove at besvære Dem med igjen et Exemplar, fordi andet Oplag er udkommet.

Dog ... ja, De har vel allerede seet for meget? Udskriften forraader jo Alt. Men føie mig – lad os lege den Leeg! – føie mig i, at De lader som havde De ikke læst Udskriften; gjør det for at fornøie mig, Barnet, og saa skal De dog maaskee faae at see, at det, jeg har tænkt, ogsaa er for at fornøie Barnet, det kjere Barn, hvis Navn staaer paa Pakken.

De har en Datter-Datter, og lad os kun sige det saaledes: hun er Deres Øiesteen. Det kunde jeg paa mange forskjellige Maader, meget fjernt fra have faaet at vide. Hvis dette var Tilfælde, kunde det aldrig falde mig ind at hitte paa, hvad jeg her gjør. Men jeg har paa den nærmeste Maade faaet det at vide, paa den allernærmeste – af Bedstefader selv, og paa en saa rørende Maade, at jeg er ganske enig med mig selv, at mit Paafund ikke er galt.

O, Deres Excellence, eenlig som jeg er og levende i Eensomhed, har jeg dog lært maaskee ualmindelig mange Mennesker at kjende, og faaet Leilighed til at danne mig en Forestilling om Følelser-Forhold mellem Menneske og Menneske, den Kjerlighed, den Hengivenhed, den Omsorg o: s: v:, hvormed Den forholder sig til Den, og Den til Den o: s: v:. Ak, det er ikke mig, der er Gjenstanden for denne Kjerlighed, denne Omsorg, denne Hengivenhed o: s: v: – dette Kostelige bliver jeg blot vidende om, thi det gaaer jo, ak, mig forbi. Dog tør jeg give mig selv det Vidhedsbyrd, at [jeg] sjelden er blevet misundelig paa den Lykkelige, der var Gjenstanden, eller utaalmodig i min veemodige Situation.

Men da kommer der en Gang til mig en gammel Mand, ret en smuk gammel Mand, en Olding, ret en elskelig Olding, den Sjeldne, i enhver Betydning hørende til første Classe af Rangen, han talte om en Datter-Datter, han havde. Det var ikke nogen vidtløftig Tale, ei heller i høitidelige Vendinger, nei, det var mere Stemningen, Maaden, Stemmen – see, dette var for meget, var over mine Kræfter, først blev jeg misundelig paa denne Datter-Datter: at være elsket saaledes og just af en Saadan! Hvor skjönt, Proportionerne selv, i mine Tanker, de skjønneste: en Olding og en Datter-Datter! Dog hvad det meest kommer an paa, for at dette Forhold skal være fuldendt, er Oldingen, hvorledes han er; thi Datter-Datteren er jo Gjenstanden, om hvem man derfor ikke behøver at vide mere, naar man har »Oldingen« givet, da man saa slutter, at naar Oldingen er en Saadan, og han i den Grad elsker denne Datter-Datter, saa fortjener hun det ogsaa, forsaavidt man da kan siges at fortjene Kjerlighed. Og tænk Dem nu, Deres Excellence – men ak, maaskee er der dog Noget, som gjør, at jeg ikke ganske bliver forstaaet i min Glæde, Noget som forhindrer Dem, at De ikke saa godt som jeg caperer, hvorledes det slog til, hvorledes hiin Olding, om hvem jeg taler, just var den Rette! – tænk Dem, denne Olding var Geheimeraad Collin!

Saa fortalte Oldingen mig ogsaa, at jeg i denne Datter-Datter havde en Læserinde, en Læserinde der meente at skylde mine Skrifter saa meget, at Ingen – – dog, jeg har ikke glemt, hvad der blev sagt, men gjentages bør det ikke.

Nu har jeg tænkt som saa, hvad om vi to Gamle (jeg mener Oldingen og mig, hvem jeg i Grunden betragter som den Ældste, uagtet jeg i det Foregaaende optræder som Barn, og da ikke kan være blevet meget ældre siden den Tid) forenede os om at gjøre denne Datter-Datter en Fornøielse, eller nøiagtigere, jeg har tænkt som saa, hvad om Du bidrog den Smule Du formaaer for at foranledige Oldingen til at gjøre denne elskede Datter-Datter en lille Glæde. Og, sagde jeg ved mig selv, det bør Du gjøre, thi – lad os ikke glemme det! – Oldingen havde ogsaa engang talt til mig, om jeg ikke kunde have Lyst til at hilse paa denne Datter-Datter, hvortil jeg svarede det bestemteste »nei«.

Altsaa, De modtager medfølgende Exemplar af Kjerlighedens Gjæringer; det modtager igjen Datter-Datteren fra Dem. Jeg mener: De modtager det fra mig til Datter-Datteren fra Dem.

Behager det Dem? Gud veed, jeg gjør mig en Glæde deraf, hvis det maatte behage Dem, til hvem jeg føler mig i en Gjæld for den Hengivenhed og Velvillie De viser for mig.